

Nyheds- narkomani

Fravær af en pointe kan være en pointe i sig selv, viser Bendt Ulrich Sørensens træsnit, der ikke er 1970'er-agtige.

KUNST

Bendt Ulrich Sørensen: Hensat til henfald. Clausens Kunsthandel, Toldbodgade 9, København K. Ti.-lø. kl. 11-17. Til 7. november. www.clausenskunsthandel.dk

♥♥♥♡♡♡

Der er billeder, man ville ønske, man aldrig havde set. Sådan har jeg det med billederne af mennesker, der tumlende falder ned langs de stålblanke sider af World Trade Center den septemberdag for mere end otte år siden. Men selvom disse billeder er blevet ikoniske, udgør de ikke det bedste udgangspunkt for videre kunstnerisk bearbejdelse. I alle tilfælde er Bendt Ulrich Sørensens skulptur af den hængende/faldende mand det mindst vellykkede værk på hans udstilling 'Hensat til henfald'.

Meget bedre går det, når Sørensen skifter medie til grafikken og samtidig spreder sin synsvinkel ud over hele nyhedsfeltet. Op og ned ad vægge hænger værk på værk, der tilsammen kunne være en visuel dagbog, ført af en nyhedsnarkoman.

Her ser man politikerne på Rådhuset i København, politi i kampuniformer, visir og knipler, et fly, der letter, og en kvinde, som ligger med benene bøjet.

Men indimellem sker der også noget overraskende: Der er blevet åbnet for vandhanen, hvilket afstedkommer bølger i håndvasken, som ellers kun den store japanske mester Hokusai kunne gengive dem!

Men ellers henter Sørensen motiverne til sine træsnit i stillbilleder fra videooptagelser af virkeligheden. Og her er vi ved det første punkt, der markerer, at vi ikke er tilbage i 1970'erne, sådan som man måske ved første øjekast kunne tro. For både beskæringen og dynamikken er fundamentalt anderledes i Sørensens grafik end i hans forgængeres. Værkernes forankring i dette årtusind understreges yderligere af, at her ganske vist er tale om en politisk fortælling, men at den er uden egentlig pointe, eller i alle tilfælde uden udstansede paroler.

Og så er det simpelthen sjovt, at Sørensen i forhuset (udstillingssalene ud mod Toldbodgade) samler en del af de aktører, man i baghuset troede var enkeltstående figurer og studier. Som puslespilsbrikker, der alligevel ikke helt passer, presses de sammen, så de gamle mænd i rullestole pludselig overværer hængningen, mens den kvindelig skofetichist får selskab af en flok fængselsindsatte i stribet tøj – og et træ! Heller ikke i sammenstillingen opstår den store, forkromede mening, nærmest tværtimod. Men det kan man faktisk også kalde en form for realisme.

TRINE ROSS

trine.ross@pol.dk

**En politisk
fortælling (...)
uden udstansede
paroler**